

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

S DU TEMPS

Bac

ide, EDITIONS PLAY BAC,
003, Paris, France, 2016

ing House, 2018

e pentru limba română.

poate fi reprodusă sau stocată
i editurii.

r: Florentina Ion
na Bregi-Hotnog
na Brăiloiu
rina Chițan
stantin Rusu

shing House
ea Muntenia Business Center,
r 4, București
ații: telefon/fax:
40 21 410.88.10
.ro; www.edituradph.ro

ale a României

Duchateau, C. Roger; il.: Krystel. –
e, 2018-vol.

18. – ISBN 978-606-683-768-2

S. GRIMLER • H. DUCH

Ilustrații:

CAVALERII

MISTE PIRAM

DP
DIDACTICA PUBL

Libris

Personajele:

Respect pentru oameni și cărți

Axel
Fermecătorul

Emma
Impulsiva

Bolt
Buldogul
Emmei

Mehdi
Arogantul

Rottwang

Directorul
școlii

Mamet

Profesorul de
istorie-geografie

Prefață

Mehdi

Locația, Piața des Fêtes. Turnul B, apartamentul 454, Paris, al 19-lea arondisment. Dimineață, în timp ce luau micul dejun, Mehdi se contra cu sora sa, Lila, mai mare cu doi ani. Dragoste de frate? Nici vorbă. Sub nicio formă.

Pentru Lila, Mehdi era doar un puști imatur de clasa a VII-a, o adevărată enciclopedie ambulantă, genul acela foarte-foarte plictisitor.

Pentru Mehdi, Lila era doar o mare scorpie de clasa a IX-a, superficială și obsedată de imaginea ei.

Văruită cu un machiaj violet, cu un palmier pe cap și îmbrăcată cu un top inscripționat *I love L.A.*, Lila își contempla fratele cu un aer morocănos; mai exact, îi admira creștetul capului. Ca de obicei, fața lui Mehdi era aproape complet ascunsă în spatele unei cărți imense.

Mehdi moștenise de la predecesorii săi de origine kabilă tenul mat și ochii albastru-deschis. Iar cei din anturajul său aveau rar parte de înfățișarea lui plăcută.

Pe coperta cărții, Lila putea citi: *Îmbălsămarea pe vremea egiptenilor*. Mușcând din tartina cu Nutella, pe care o ținea cu nonșalanță în mână, ea întrebă:

– Ce este îmbălsămarea?

– Lasă, nu-ți mai bate capul. N-are legătură nici cu moda, nici cu vampirii. Nu te-ar atrage, îi replică Mehdi.

Simțindu-se jignită, Lila răspunse:

– Dar mă crezi prostuță sau ce? Hai, spune, ce este?

Mehdi adoptă tonul lui serios:

– Egiptenii își îmbălsămau morții pentru a le conserva corpul. Mai întâi, cu ajutorul unui cârlig de fier, le scoteau creierul pe nări; după aceea cu o lamă le făceau o incizie pe abdomen și le scoteau măruntaiele. Ulterior...

Lila îi tăie vorba.

– Dar tu nu ești sănătos la cap, nu ești normal dacă-mi vorbești despre un lucru atât de dezgustător la micul dejun?! Poftim, mi-ai tăiat pofta de mâncare! Ești mulțumit acum?

Și aruncă tartina în mijlocul mesei.

– Ce mai aveți acum, de vă certați din nou?

Yasmine, mama lui Mehdi și a Lilei, tocmai apăruse cu mâinile în șolduri, semn că era foarte nervoasă.

Mehdi protestă:

– Mama, dar eu...

Respect pentru oameni și cărți

– Ajunge, Mehdi! Hai, plecați de aici!
Cordon de securitate, amândoi!

„Cordon de securitate”, în limbajul mamei Kaddour, însemna: fiecare să treacă la colțul lui. Ca pe vremea epidemiei, când indivizii purtători erau izolați.

Apoi mama adăugă:

– De trei zile sunteți de groază!
Nu mă interesează, îi voi spune tatălui vostru despre asta săptămâna viitoare când vă va lua la el.

Mehdi și Lila lăsară ochii în pământ simultan. Știau foarte bine că abuzau de bunătatea mamei lor în săptămâna în care stăteau la ea. Cu tatăl lor, mult mai sever, făceau mai puțin pe deșteptii. Ce să-i faci! Bucuriile custodiei comune!

Mehdi se ridică supărat de la masă:

– Oricum trebuie să plec, vreau să ajung mai devreme și să recapitulez materia pentru testul de la istorie.

Lăsând în urma lui turnurile înalte din Piața des Fêtes, Mehdi, înfodolit în geacă, coborî pe strada Belleville și prinse autobuzul spre

școala generală. Înainte să urce, un sunet strident îi ajunse la urechi: „Dirty Snakes, that's my name!”. Mehdi recunoscuse imediat amprenta personală a lui Axel Verdier, un băiat din clasă cu el. Se auzea răcnind de la fereastra băii sale, care dădea spre stradă.

Tipul ăsta era o catastrofă ambulantă! Ziceai că se crede Dumnezeuul cântăreților. Chestia asta a lui nu era muzică, era zgomot! Mai bine s-ar concentra pe școală, în loc să mizeze pe talentul lui... Așa poate ar fi evitat să rămână repetent. Serios, să rămâi repetent în clasa a VII-a este o rușine, nu?

Axel

„Dirtyyyyyyyyy Snakes, that’s my name!” Axel se dezlănțuia ca un nebun în fața oglinzii din baie în timp ce se spăla pe dinți. În oglinda pătată cu pastă de dinți se reflecta chipul lui frumos. Părul negru, destul de lung, îi încadra dezordonat chipul cu pielea mată și pomeții proeminenți. Ochiul negru migdalați îi trădau originile vietnameze. Axel fusese adoptat la vârsta de șase luni de familia Verdier.

El răcnea ultima piesă a grupului său, Dirty Snakes, în traducere literară „Șerpii Murdari”.

În limba română, bineînțeles, nu sună prea bine, însă în realitate era cel mai tare grup rock din toate timpurile.

– Axeeeeeeeel! Grăbește-te! Și nu mai răcni! O să trezești toată clădirea! Mama lui, Jeanne Verdier, îi bătea la ușa. Burta ei rotunjită de femeie însărcinată era vizibilă de sub halat. Oooof! Niciodată nu putea să-l lase în pace! Oare Mick Jagger, solistul trupei Rolling Stones, ar fi devenit un star rock interplanetar dacă mama lui l-ar fi hărțuit așa?! Clar, artiștii sunt niște genii neînțelese...

După o ultimă privire în oglindă, Axel decisese în sfârșit că e gata și, mai ales, destul de frumușel.

Zâmbind cu toți dinții, își ridică cele două degete mari în semn de apreciere a imaginii sale din oglindă și ieși din baie. „Salut, mama!” exclamă el pupându-și mama pe obraz.

„Salut, piticule!” se adresa și bebelușului nenăscut, mângâindu-i afectuos burta mamei.

După opinia medicilor, părinții lui nu puteau avea copii. Însă destinul le rezervase o surpriză.

Încă un „Salut, tata!” către tatăl său care își înnodea cravata pe culoar, și ieși din casă.

Cu un gest îndemânatic își învârti în aer skateboardul care zăcea la intrare, și-l prinse din zbor. Deschise ușa de la intrare și-și luă viteză direct călare pe placă. Ziua putea să înceapă!

Ca să câștige timp, se agăță de spatele unui autobuz, fără să țină cont de pericol. Zări înăuntru un băiat din clasa lui, intelectualul de Mehdi Kaddour, al cărui cap le depășea pe celelalte din capătul

Respect pentru oameni și cărți

autobuzului. Îi făcu cu mâna. Mehdi ridică din umeri și-și cufundă din nou capul în imensa cărămidă pe care o răsfoia. Tare dus cu pluta și Mehdi Kaddour ăsta!

Când trecu prin fața vilei luxoase a familiei Parson, din cochetul cartier La Mouzaïa, camera Emmei era încă scufundată în întuneric...

Emma

„O așteptăm alături de noi să urce pe podium pe câștigătoarea medaliei de aur la Campionatul Internațional de gimnastică din acest an, domnișoara Emma Parson!”

Mulțimea aplaudă în delir. Kate Middleton în persoană, invitată la eveniment, îi înmânează medalia tinerei fete și... o linge pe obraz. Ce??? Îiîh!

Emma deschise ochii și-l văzu pe Bolt, bulldogul său englez, cocoțat pe burta ei, lingându-i fața și lătrând furios ca s-o trezească. Kate Middleton, medalia de aur, totul nu fusese decât un vis! Ce păcat!

Emma se întinse căscând, iar părul ei blond, tuns băiețește, era ciufulit tot. Ochii ei mari verzi, atât de malițioși de obicei, erau acum somnoroși. Strâmbând din nas de indignare, îl împinse pe Bolt cu un aer superior: „Bolt, tu...”

Un ochi aruncat pe ceasul deșteptător îi tăie suflarea. 7:50! Orele începeau la ora 8:00! Directorul, marele sadic Rottwang, îi promisese o pedeapsă dacă mai întârzia o dată!

Și părinții ei îi promisese și ei că o vor priva de orele de gimnastică dacă mai era pedepsită să rămână după ore: exact tipul de reacție în lanț care nu era deloc pe gustul Emmei.

Așa că ieși de sub plapumă cu grație de felină și suplețe de gimnastă.

Era supertalentul ei: în zece secunde își luă pe ea blugii și o bluză cu glugă și traversă în fugă bucătăria unde părinții ei luau micul dejun. După un „Salut mama, salut tata!”, ea trânti cu zgomot ușa de la intrare. Curentul de aer făcu să se miște ușor coafura impecabil fixată a mamei ei, care încremeni cu ceașca de ceai în mână.

– Oh, dragă! suspină ea cu atitudinea specifică englezilor, și uitându-se la soțul ei cu subînțeles. Un fel de: „Dar cu ce am greșit noi cerului ca să zămislim un asemenea exemplar?!”

Capitolul 1

Profesorul Mamet are o misiune

După un sprint, cu fața transpirată, Emma ajunse în sfârșit la poarta școlii. Directorul Rottwang, în mod drăguț botezat „Sângerosul” de elevii școlii Paul Éluard, era postat în spatele grilajului, gata-gata să închidă poarta. Silueta lui slabă și țeapănă ca un par se putea desluși de departe. Un rânjel de satisfacție îi animă chipul ascuțit și ochii întunecați. Se uită în direcția Emmei, în timp ce cu un gest repetitiv bătea cu arătătorul pe ceasul de la mână. Emma îl privi pe al său. Ahhhhhhh! 8 fără un minut. Mai avea câțiva metri de parcurs, nu va reuși niciodată!

Ce o făcea și mai mult să tune și să fulgere era că lingușitorul de Mehdi Kaddour asista din curtea școlii la scenă cu o plăcere nedisimulată. Când era gata-gata să renunțe, simți că e ridicată în aer.

Ce-i asta? Ce se întâmplă? Aruncă o privire în spate și zări un păr în vânt.